

[Th. Mikkelsen.]

ninger, ud fra fremtidig vejplanlægning og ud fra hensynet til fremtidig vejsikkerhed i et stærkt bebygget område, hvor både skolebørn og ældre skal passere et motorvejsanlæg, at man nu fører forhandling og så med de lokale myndigheder og drøfter de problemer, som må ses i sammenhæng med det eksisterende vejanlæg, som skal udbygges. Jeg håber, at det må blive saglige forhandlinger, og hvis det er sagligheden, der skal være afgørende, tror jeg helt bestemt på, at vejen kommer til at gå vest om Brabrand Sø.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Jeg skal først komme med et par bemærkninger til nogle enkeltspørgsmål ud over dem, der i særlig grad har fyldt indlægene her.

Det første, jeg gerne lige vil svare på, er hr. Arne Larsens kritik af den manglende koordinering af vejplanlægning og byplanlægning og bebyggelsesplaner. Jeg kan godt sige, at det kan vi ikke blive uenige om. Jeg vil også gerne sige, at man skal bare gøre sig én ting klart, og jeg er ikke helt sikker på, at hr. Arne Larsen på det punkt havde helt samme synspunkt, som jeg i hvert tilfælde har: vi skal undgå, at de store, gennemgående trafikveje kommer til at genere bebyggelsen, og det kan gøres på to måder, og man skal bruge dem begge. Den ene er, at man kan lade være med at lave dem dér, hvor bebyggelsen findes i forvejen, og hvis man er tvunget til alligevel at lave noget, må det være vejene, der skal bære de omkostninger og beskyttelsesforanstaltninger, som man kan blive tvunget ud i. Men den anden måde er så sandelig den, at man skal lade være med at bygge dér, hvor vejen skal gå. Den anden side af dette kan det ikke nytte noget at man bare fejer af bordet, for det vil være umuligt at lave nogen fornuftig vejplanlægning og nogen fornuftig økonomisk vejbygning og nogen fornuftige trafikale løsninger; hvis man skal have det system, som i og for sig er illustreret ved Vestmotorvejens indførelse: folketinget og vejmyndighederne arbejder med tingene, lægger planerne fast, det er kendt og åbenlyst, hvordan det skal foregå, og så kan en anden myndighed et andet sted disponere

sådan, at der kommer en konflikt mellem bebyggelsen og de lagte planer. Hvis man går den vej, at man siger: vi må lave vejplanerne om eller lade vejanlæggene bære væsentlige merudgifter på grund af disse dispositioner, så kommer man aldrig nogen sinde af med den trafik. Derfor mener jeg altså også — jeg tror nu i og for sig, at vi er enige — at begge sider af den sag er meget væsentlige. Så kan vi beklage — og det gør jeg så sandelig også — det resultat, der kommer ud af det på det sted, og vi kan måske håbe, at det eksempel vil være illustration til undgåelse af lignende tilfælde i fremtiden.

Det andet specielle spørgsmål nævnte hr. Bilgrav-Nielsen. Jeg forstod, det var en efterlysning af endelig fastsættelse af linjeføringen ved Vejle Fjord, af broen over Vejle Fjord. Hvis det er en misforståelse, beder jeg om undskyldning, men jeg vil dog for en sikkerheds skyld bemærke, at jeg betragter det — det har jeg vist også givet udtryk for i udvalget — som et af resultaterne af dette års arbejde, at den diskussion og den tvivl, der har kunnet være om denne sag, er taget af bordet, at der naturligvis stadig er delte meninger — det vil der altid være i sådanne sager — men at det står ganske fast, at der fra trafikministeriets side og, jeg forstår, med dækning i et politisk flertal ikke er noget ønske om at lave om på dette, så det må betragtes som grundlaget for de fremtidige anlæg.

Jeg vil i øvrigt takke for den tilslutning og det samarbejde, der har været i dette udvalg, og i forbindelse hermed og med de rejste spørgsmål gerne sige, at den tak gælder ikke alene det, som har tilknytning til, hvad der direkte får udtryk i denne eller et par andre betænkninger fra trafikudvalget. Det er også i meget høj grad en tak til udvalget, fordi man har været villig til og givet mulighed for, at folketingets medlemmer i dette udvalg indbyrdes og også i forhold til trafikministeriet har kunnet drøfte mere principielle og almindelige synspunkter, som, så vidt jeg har forstået det, i høj grad har ført til en vis fælles tankegang, som dog naturligvis ikke kan udformes, uden at der alligevel vil være enkeltproblemer, som senere kan give anledning til meningsforskelle. Jeg har i hvert tilfælde fået den opfattelse og vil, uanset hvor nøjagtig